

"כמו חלום רע שאי

* ביום שבו נהרגו שלושה-עשר לוחמים בפעולת צה"ל בגנין, נפוצו שמועות לפיהן היו לוחמי השייטת מעורבים * הדס קריצ'מן: "בדיעבד זו היתה הכנה לנורא מכל, אבל אני לא חשבתי שזה יכול לקרות לי. כשהוא חזר, הרגשתי שקיבלתי אותו במתנה. באותו יום חגג פניאל יום הולדת, ורון, אחיו הבכור של ניר, שב מטויל בדרום אמריקה. אני הרגשתי שזה היום המאושר בחיי. לא ידעתי שקיבלתי את ניר במתנה רק לעשרה ימים" *

מאת: שלומי לאופר

להוריו כילד שובב. "בתמונת הוא תמיד היה אחר מכולם. מחייך, עושה פרצוף מצחיק... ילד שובב, עקשן", מספרת אמו הדס. "מגיל צעיר מאוד הוא נלחם על מה שהאמין בו, אף פעם לא ויתר, ותמיד ידע להאבק על דברים חשובים".

ניר למד בבית הספר "ארלוזורוב" והתבלט כילד חברותי במיוחד. "עוד בבית הספר היסודי נקלע חברו הטוב לתאונת דרכים, וניר הציל את חייו ולאחר מכן ישב עמו חודש שלם בבית החולים, טיפל בו, לימד אותו והעביר איתו את

מחר ימלאו שלושים יום לנפילתו של רס"ל ניר קריצ'מן ז"ל, בן חדרה שנהרג בפעולת השייטת בשטחים. החודש האחרון היה קשה מנשוא להוריו של ניר, הדס ופניאל קריצ'מן, לאחיו ולאחותו רן וסיון, לבני המשפחה ולחברים הרבים שעדיין ממאנים להנחם ומתקשים להתמודד עם האובדן. השבוע שוחחנו עמם בנסיון להרכיב תמונה ופרקי חיים של בחור צעיר, אהוב כל כך, שפניו היפות וכתפיו הרחבות אינן משות מזכרונם של רבים. ניר קריצ'מן, יליד 1979, זכור

ניר קריצ'מן ז"ל

"מקומתיים בשרון" גליון מס' 1517 י"א בסיון 22.5.02

אפשר להתעורר מינו"

מטיול בדרום אמריקה. אני הרגשתי שזה היום המאושר בחיי. לא ידעתי שקיבלתי את ניר במתנה רק לעשרה ימים".

בחדש האחרון הוצף הבית בחבריו של ניר שסיפרו לבני משפחתו עוד ועוד על ניר. "הם הוסיפו על מה שכבר ידענו, אבל גילינו גם הרבה דברים שצעירים לא מספרים להוריהם בדרך כלל. ניר שמר על הכל בשקט, אבל בחדש האחרון ישבו כאן חברים שלו עד השעות הקטנות של הלילה וסיפרו לנו עליו, על חיים משותפים במשך ארבע וחצי שנים. גילינו עד כמה היה מקצוען והיה גאה במה שעשה", מספרים ההורים. "הכנו ממפקדיו שהשנה האחרונה היתה שנת הפריחה והשיא".

האבל בבית משפחת קריצ'מן עוד מורגש היטב, וחברים עדיין באים לנחם. בתחילת השבוע שלח להם אחד מחבריו של ניר ליחידה מכתב ארוך, מלא כאב ותסכול: "כמו חלום רע שאי אפשר להתעורר ממנו. כמו סרט עם סוף לא הגיוני שאי אפשר לשנות את העלילה וכשהמסך גולש, גולשת יחד איתו מועקה כה חזקה שהכאב הוא פיסי וממשי, והכאב לא מרפה. הוא רק מתחזק ונאגר".

אביעד, חברו הטוב: "אני לא מעכל את זה. ניר היה כל כך דומיננטי בחיים של כולנו, וקשה לי לראות את החיים בלעדיו. בדמיוני כבר ראיתי אותו יוצאים לים עם המשפחות, וזה נראה לי הרבה יותר מוחשי מאשר תכניות לשנה הבאה... פניאל: "ההתמודדות היא קשה. הנוכחות של האנשים בבית עד השעות הקטנות של הלילה מקלה על ההתמודדות, אבל אי אפשר לחשוב איך מתמודדים עם מותו. זה מסע שסוחבים לכל החיים, והוא רק נעשה יותר קשה".

הצהריים ויוצא לבלות כל הלילה עם החברים. הוא גם בילה הרבה עם החברים מהצוות. הם היו מחוברים אחד לשני. מי שהיו קצת פחות מחוברים הם ההורים. "הוא לא סיפר לי כלום. הוא פשוט לא רצה להדאיג אותי. גם כשהייתי שומעת בחדשות על מבצעים שקשורים בשייטת והייתי שואלת אותו, הוא היה מתמם", מספרת הדס ופניאל

* מפקד הצוות: "היינו קודם כל חברים. ניר היה לוחם מעולה, רציני מאוד בעבודה, והוא מאוד אהב את מה שעשה. תמיד עבד יותר מאחרים, וגם אחרי שכולם כבר שוחררו הביתה, נשאר בבסיס להשלים פרויקטים. הוא היה מאוד אחראי, ולכן סמכתי עליו במיוחד, ובכל פעם שהייתי צריך מישהו בדחיפות, התקשרתי תמיד אליו" *

מוסיף: "לי הוא סיפר קצת יותר, אבל רק כששאלתי אותו שאלות נקודתיות".

ביום השואה, היום בו נערכה פעולת צה"ל בגנין שגבתה את חייהם של שלושה-עשר לוחמים, נפוצו שמועות לפיהן היו לוחמי השייטת מעורבים. "קיבלתי טלפונים מכל הארץ", נזכרת הדס. "בדיעבד זו היתה הכנה לנורא מכל, אבל אני לא חשבתי שזה יכול לקרות לי. כשהוא חזר, הרגשתי שקיבלתי אותו במתנה. באותו יום חגג פניאל יום הולדת, ורון, אחיו הבכור של ניר, שב

לטיולים, לצעדות ולמסעות ברחבי הארץ, וגם בשנים האחרונות יצאנו יחד לטיולי ג'יפים", אומר אביו.

ניר, בוגר המגמה הריאלית-פיסיקלית ב"תיכון חדרה", העביר את מרבית זמנו עם החברים והתבלט לא רק ביופיו ובשריריו המפותחים, אלא גם בכושר מנהיגות. "בתיכון הוא תמיד התווכח עם המורים, עמד על שלו וחיפש את הצדק", נזכרת הדס ופניאל מתקן: "הם התווכחו איתו".

נילי זיידמן, חברה מהתיכון: "ניר היה טיפוס שתמיד מבחינים בו בין ההמון. היה לו אכפת מכולם, והוא תמיד עשה הכל בשביל החברים שלו". אחד מחבריו הקרובים ביותר היה אביעד מונצ'יק שמספר: "היינו מחוברים אחד לשני כל הזמן, והוא תמיד היה בסדר עם כולם. לא כעס, לא שמר טינה ולקח הכל בקלות".

כבר בתקופת התיכון עסק ניר רבות בהכנה לצבא. הוא התאמן, השתתף בגיבוש גדנ"ע צלילה והשקיע בפיתוח הגוף. "היה לו חשוב להיות בכשר", מספר פניאל, "והוא אפילו זכה במקום הראשון בתחרות הרמת משקולות". ניר התגייס תחילה לקורס טיס, ומאוחר יותר עבר לשייטת, עליה חלם מילדות. מפקד הצוות שלו מספר על הקשר האישי שנוצר ביחידה: "היינו קודם כל חברים. ניר היה לוחם מעולה, רציני מאוד בעבודה, והוא מאוד אהב את מה שעשה. הוא תמיד עבד יותר מאחרים. גם אחרי שכולם כבר שוחררו הביתה, הוא נשאר בבסיס להשלים פרויקטים. הוא היה מאוד אחראי, ולכן סמכתי עליו במיוחד, ובכל פעם שהייתי צריך מישהו בדחיפות, התקשרתי תמיד אליו".

ניר אמנם הגדיל ראש בצבא, אך כששב הביתה התנתק לחלוטין. "לניר היתה היכולת להתנתק", אומר פניאל, "אפילו ב'אפטריס' הוא היה ישן כמה שעות אחר